

ΔΟΜΙΝΙΚΑΝΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΜΕ ΤΗΝ PAULINA - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ/ΜΑΡΤΙΟΣ 2026

25.2.2026 Στις 4:30 μας παίρνει το ταξί. Εμείς είμαστε αρκετά σιωπηλοί τέτοια ώρα, ο ταξιτζής όμως μας μεταδίδει όλες τις «γνώσεις» του: «Εκεί γίνονται έργα εδώ και 3 χρόνια, αλλά κανείς δεν ασφαλτώνει, δεν βλέπεις ποτέ άνθρωπο. Στην Κίνα χτίζουν πόλεις εκατομμυρίων κατοίκων σε μια εβδομάδα, εδώ θέλουν τρία χρόνια για να ασφαλτώσουν. Ας κατεβείτε εδώ, μετά με το ασανσέρ, πιο γρήγορα, γιατί πάνω είναι έργα, ήδη τρία χρόνια. Στην Κίνα... - Το πιο γρήγορο είναι να πετάξετε μέσω Ντουμπάι. Με τη Rainer (Ryanair μάλλον) δεν κοστίζει πολύ και του χρόνου θα είναι σε χρεοκοπία, η φτηνή Rainer. – Τι, δηλαδή, δεν γίνεται να πετάξετε μέσω Ντουμπάι, ;α, ναι, ναι... Iberia; Είναι ισπανική, ε;» Ξέρει ΤΟΣΟ ΠΟΛΛΑ! «Με βαριά καρδιά» τον αποχαιρετάμε και πετάμε για Μαδρίτη, όπου πρέπει να περιμένουμε 4 ½ ώρες για την πτήση προς Σάντο Ντομίνγκο. Η Paulina είναι ήδη στη Μπογκοτά, έχουμε άφθονο χρόνο για να κάνουμε chat, γιατί θα μείνει εκεί 6 ώρες. Στις 19:50 (0:50 στην Αυστρία) προσγειωνόμαστε στο Σάντο Ντομίνγκο, όπου η Paulina μας περιμένει ήδη, είμαστε τόσο ευτυχισμένοι!!! Ένα ταξί μας μεταφέρει στο ξενοδοχείο Class Colonial στην αποικιακή συνοικία του Σάντο Ντομίνγκο. Είμαστε περισσότερο από απογοητευμένοι με το δωμάτιό μας εκεί, είναι πολύ μικρό, όλα είναι κατεστραμμένα, σκουριασμένα, όταν προσπαθούμε να κλείσουμε την κουρτίνα, ο Γιώργος παραλίγο να χτυπηθεί από τη βέργα που έπεσε, είναι μια τρέλα. Κάνουμε παράπονο – κάτι τέτοιο δεν κλείσαμε! – και μας υπόσχονται ένα καλύτερο δωμάτιο για αύριο...

26.2. Μετά το πρωινό στον ειδυλλιακό κήπο του ξενοδοχείου, μετακομίζουμε στο νέο, όμορφο δωμάτιό μας, και ο κόσμος είναι και πάλι εντάξει. Περιπλανιόμαστε στο ιστορικό κέντρο της πόλης, όπου η Paulina φλερτάρει με κάθε είδους αγάλματα, για να κάνει τον Israel να ζηλέψει, όπως δηλώνει. Ρωτάμε για αυτόν και χαιρόμαστε που μαθαίνουμε ότι είναι πολύ καλύτερα, ότι μπορεί ακόμα και να εργαστεί ξανά και γι' αυτό είναι πολύ ευτυχισμένος. «Ταλαντούχοι» μουσικοί του δρόμου προσπαθούν να μας εμποδίσουν να συνομιλήσουμε, αλλά είμαστε επίμονοι. Εδώ μερικές εντυπώσεις από την πολύχρωμη ζωή στους ηλιόλουστους δρόμους. Μια ανακούφιση μετά από αυτόν τον ατέλειωτο χειμώνα!

Το φρούριο

Η Paulina και ο ιππότης

Η Paulina και το βόδι

Ο καθεδρικός ναός

Η Paulina και ο λυπημένος φουκαράς

Οι θορυβοποιοί στο Parque Colón

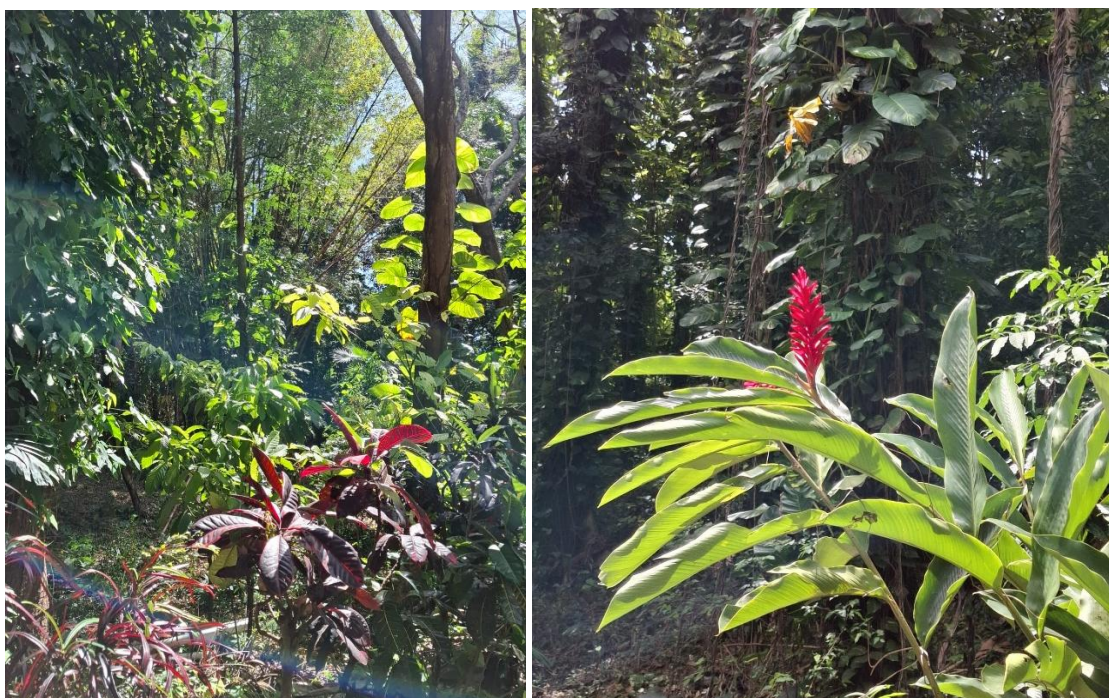

Χαλάρωση στο Parque Colón

Το βράδυ πρέπει να περάσουμε το Malecón (παραλιακός δρόμος με φοβερή κίνηση) για να φτάσουμε στο εστιατόριο Luis. Πεζοί στη Δομινικανή Δημοκρατία; Κάτι τέτοιο δεν υπάρχει, εκτός αν πρόκειται για τουρίστες. Για αυτούς, όμως, υπάρχει η «Policía turística» (συντομογραφία «Politur»), η οποία κάνει τη δουλειά της με μεγάλη επιμέλεια: Όταν δύο από τους εκπροσώπους της μας βλέπουν αβοήθητους στην άκρη του δρόμου, σταματούν την κυκλοφορία και έτσι καταφέρνουμε τελικά να φτάσουμε στο εστιατόριο. Η τολμηρή ενέργεια αξίζει τον κόπο, γιατί το φαγητό είναι πολύ νόστιμο: τσιπούρα, πουρέ από μανιόκα, ψητό κοτόπουλο, πουρέ από μπανάνες... Στη συνέχεια, πάμε για μερικά ποτά σε ένα τρελό κλαμπ караόκε στο Parque Colón. Θαυμάζουμε τους πελάτες που τρώνε κάποιο χάλια από μεταλλικά πιάτα, εκεί πρέπει „οπωσδήποτε“ να δειπνήσουμε αύριο! Δίπλα, μια όχι και τόσο ταλαντούχα Δομινικανή Tina Turner φωνάζει με όλη της τη δύναμη. Όταν πρέπει να περάσουμε μέσα από το μαγαζί για να πάμε στην τουαλέτα, παγώνουμε από το κρύο, και η εκκωφαντική μουσική μας ρίχνει κάτω. Ένας γεροντικός χορευτής συνθλίβεται κάτω από το βάρος μιας ζωηρής γυναίκας, αλλά καταφέρνει να πιάσει την Paulina, η οποία όμως δεν δείχνει κανένα ενδιαφέρον, μάλλον είναι κακομαθημένη από τα πολλά αγάλματα που είδε σήμερα...

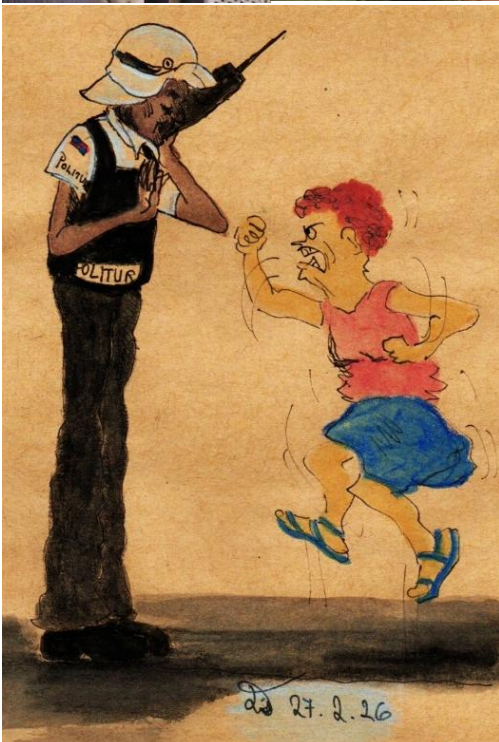

27.2. Για να αποφύγουμε τον θόρυβο και τα πλήθη που θα γιορτάσουν σήμερα την Ημέρα της Ανεξαρτησίας, ζητάμε από τον ταξιτζή Domingo να μας πάει στον Βοτανικό Κήπο, όπου περπατάμε για μερικές ώρες και θαυμάζουμε τα υπέροχα τροπικά φυτά.

Στην επιστροφή, πέφτουμε σε ένα τεράστιο μπουτιλιάρισμα («ταρό»), επειδή πολλοί δρόμοι είναι κλειστοί λόγω της παρέλασης για την Ημέρα της Ανεξαρτησίας. Όταν η κίνηση έχει τελείως σταματήσει, αφήνουμε το ταξί του Domingo και συνεχίζουμε με τα πόδια. Και καταλήγουμε στο Malecón, για το οποίο μας είχε προειδοποιήσει έντονα η Ketty. «Πολύ επικίνδυνο, πάρα πολλοί μεθυσμένοι, πολύ αδιάφοροι αστυνομικοί». Όταν φτάνουμε εκεί, γίνεται μια στρατιωτική παρέλαση και ακούγονται πυροβολισμοί από κανόνια. Αυτή είναι μια άξια υποδοχή για εμάς, έτσι μπράβο. Και, παρά τις προειδοποιήσεις όλων των "ειδικών", δεν μας ληστεύουν ούτε μας σφάζουν.

Το βράδυ βουτάμε στη χαρούμενη καρναβαλίστικη φασαρία στο Parque Colón και τρώμε το εορταστικό πιάτο «Bandera Dominicana», ένα νόστιμο φαγητό με φασόλια, κοτόπουλο, ρύζι και σαλάτα. Διάφοροι μουσικοί προσπαθούν να καλύψουν ο ένας τον άλλον, κλόουν και κωμικοί πηγαίνουν από μαγαζί σε μαγαζί, είναι κάτι παραπάνω από υπέροχο. Και τότε έρχεται το αποκορύφωμα της βραδιάς: Μια μικροκαμωμένη Δομινικανή γιαγιά μπαίνει με ενέργεια στο μαγαζί, πηγαίνει σε ένα τραπέζι όπου τρώνε δύο ηλικιωμένοι κύριοι, τους παίρνει τις χαρτοπετσέτες, τις σκίζει σε χίλια κομμάτια και τις πετάει ψηλά. Και φωνάζει ακατανόητα. Όταν η σερβιτόρα της ζητά να φύγει από το μαγαζί, αρχίζει να βρίζει άγρια και να της ρίχνει γροθιές. Ένας αστυνομικός έρχεται αμέσως, και ενώ ο ίδιος και η σερβιτόρα την μεταφέρουν έξω από το μαγαζί, αυτή παίρνει μια συγκινητική έκφραση μάρτυρα. Έξω συνεχίζει να βρίζει και να χτυπάει τον αστυνομικό, ο οποίος την ηρεμεί με ήσυχες κινήσεις. Δεν ξέρουμε γιατί, αλλά μετά από λίγα λεπτά γέρνει περήφανα το κεφάλι της προς τα πίσω και φεύγει με τα ισχία να κουνιούνται. Τώρα μπορούμε πάλι να απολαύσουμε με ησυχία τις απαίσια κακές ερμηνείες στο караόке, μια υπέροχη βραδιά!

28.2. Σήμερα διαπιστώνουμε για άλλη μια φορά πόσο μακριά μπορεί να απέχουν το όνειρο και η πραγματικότητα. Θέλουμε δηλαδή να επισκεφτούμε τον φάρο του Κολόμβου, στον οποίο φτάνουμε με τα πόδια σε μία ώρα, όπως αναφέρει ο τουριστικός οδηγός. Φαντάζομαι έναν λευκό φάρο, και η διαδρομή προς αυτόν είναι μάλλον μια παραλιακή προμενάδα με φοίνικες και όμορφες καφετέριες για να κάνουμε μια στάση, έτσι θα είναι μάλλον. Και ΔΕΝ είναι έτσι. Ξεκινάμε να περπατάμε και φτάνουμε στον τετραπλό αυτοκινητόδρομο, όπου μπορεί κανείς να «κάνει μια ευχάριστη βόλτα». Οχήματα κάθε είδους που τρέχουν με τρελή ταχύτητα, προσπερνώντας δεξιά και αριστερά, σκουπιδοτοπι, μισοκατεστραμμένα εργοστασιακά κτίρια, εντελώς ερειπωμένα σπίτια και «ξενοδοχεία», κανένα φανάρι, καμία διάβαση πεζών πουθενά. Ένας αστυνομικός σταματά την κυκλοφορία για εμάς, διασχίζουμε μια γέφυρα, σκουπίδια παντού, κυρίως πλαστικά μπουκάλια, άλλη μια ταχεία οδό, αλλά επειδή εκεί ζουν άνθρωποι, υπάρχει ακόμη και διάβαση πεζών. Οι ντόπιοι μας βοηθούν, γιατί δεν μπορούμε με τίποτα να βρούμε αυτόν τον φάρο. Δεν βρίσκεται στη θάλασσα, αλλά σε έναν λόφο, και... είναι φρικτά άσχημος. Ένας οριζόντιος σταυρός από μπετόν, 250 μ. μήκος, 40 μ. πλάτος και 50 μ. ύψος! Τη νύχτα λέγεται ότι φωτίζει μέχρι το Πουέρτο Ρίκο. Αργότερα ένας ταξιτζής θα μας πει ότι φωτίζει μόνο σε μεγάλες γιορτές, επειδή η κατανάλωση ενέργειας είναι πολύ υψηλή. Λένε ότι μέσα βρίσκονται τα οστά του Κολόμβου, δεν μας νοιάζει, θέλουμε μόνο να φύγουμε, αλλά... δεν υπάρχουν ταξί εκεί. Να γυρίσουμε πίσω με τα πόδια; Όχι, παρακαλώ!!! Ευτυχώς υπάρχει μια αστυνομικός που μας καλεί ταξί, αυτοί οι αστυνομικοί αξίζουν πραγματικά το βάρος τους σε χρυσάφι! Δεν θα σας γλιτώσω από τη θέα του φάρου, χιχίιι.

Ως ανταμοιβή για την ταλαιπορία, κάνουμε μια βόλτα με το τρένο Chu-Chu-Colonial στο ιστορικό κέντρο.

Το μαγαζί για ρούμι της Ximena

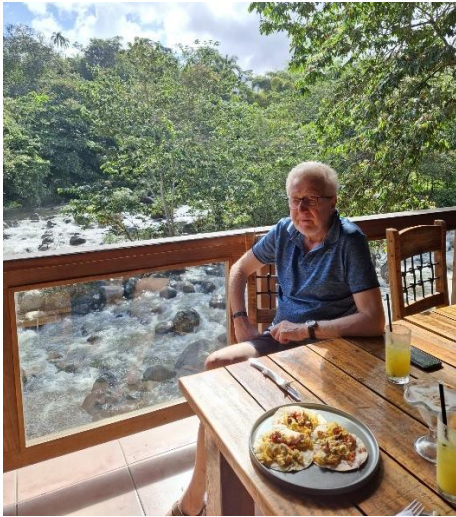
«Μην ακουμπάτε εδώ, πλαστό τείχος» 😊 Το πρώτο νοσοκομείο της Αμερικής, από το 1503

2.3. Ο οδηγός José «μας παίρνει», δηλαδή περιμένει στο λάθος ξενοδοχείο με το λάθος αυτοκίνητο, αλλά τελικά όλα πάνε καλά και ξεκινάμε. Ο José δεν είναι «τόσο» ήρεμος όσο ο Domingo, βουτάει με ορμή στην κυκλοφοριακή κόλαση, όλα κινούνται ακατάστατα, ο πιο δυνατός κερδίζει. Αυτοκινητόδρομος, συνωστισμός, ταχύτητα, αλλαγές λωρίδας, μας προσπερνάνε δεξιά και αριστερά, ένας μοτοσικλετιστής ανοίγει μια λωρίδα Φόρμουλα 1 στην αριστερή πλευρά. Πού και πού συναντάμε και πεζούς. Ο José, ο «θεότρελος», με κάνει να προσέχω τη γλώσσα μου, αφού οι τελευταίες λέξεις πρέπει να ακούγονται όμορφα. Σε μια στάση σε ένα σταθμό service, μας αποδεικνύει ότι και έξω από το αυτοκίνητο είναι "διακριτικός" και "ευαίσθητος".

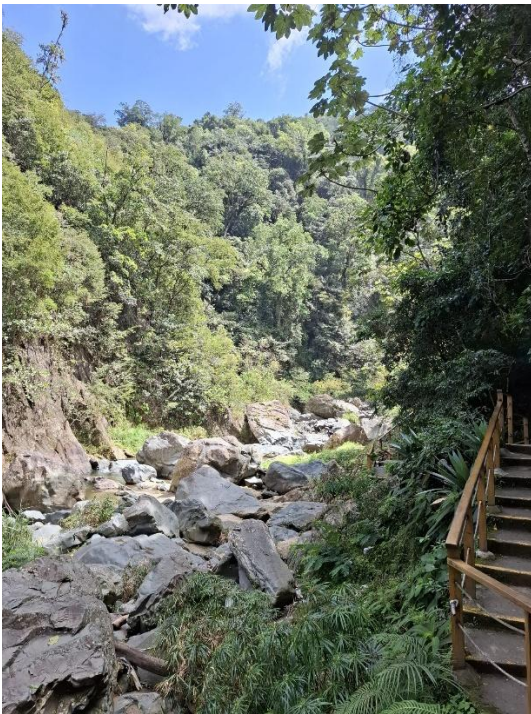
«Κοιτάξτε τι τεράστιο πισινό έχει αυτός ο πυροσβέστης».

Φτάνουμε στο Jarabacoa και είμαστε ενθουσιασμένοι. Το ξενοδοχείο μας βρίσκεται ακριβώς δίπλα στον ποταμό Jimenoa, τόσο ρομαντικό που είναι σχεδόν κιτς. Αφήνω τις εικόνες να μιλήσουν.

Το βράδυ απολαμβάνουμε το νόστιμο φαγητό – ψητό κουνέλι με τηγανητές μπανάνες – και τη θέα, μέχρι που ξαφνικά μας κάνουν επίσκεψη. Μια νεαρή γυναίκα μας ρωτάει αν μπορούμε να βοηθήσουμε εκείνη και τον άντρα της, που γιορτάζει σήμερα τα γενέθλιά του, να τελειώσουν ένα μπουκάλι σαμπάνια, γιατί δεν το καταφέρνουν οι δυο τους. Με «βαριά καρδιά» αφήνουμε να μας πείσουν. Εκτός αυτού μας προσφέρουν και από ένα κομμάτι από την πολύ γλυκιά τούρτα γενεθλίων. Τους προσκαλούμε λοιπόν στο τραπέζι μας και μας λένε ότι εκείνη κατάγεται από την Κολομβία και εκείνος από την Αργεντινή. Κατά τη διάρκεια της βραδιάς μαθαίνουμε αμέτρητα πράγματα, γιατί ο Λέο, ο εορτάζων, είναι ένας ενθουσιώδης φλύαρος. Ξέρει ότι το ακριβό κρασί και το ακριβό ρούμι είναι καλά, μπράβο, μας κάνει διδασκαλία για τα χιλιανά κρασιά, αλλά δεν έχει ακούσει ποτέ για το Carmenerre, πιθανώς δεν θέλει να μας ντροπιάσει με την παντογνωσία του... Αποφασίζουμε να τελειώσουμε το βράδυ στη βεράντα μας και είμαστε περισσότερο από ικανοποιημένοι, γιατί την κατακτήσαμε με κόπο. Αρχικά, δηλαδή, ήθελαν να μας βάλουν σε ένα μικροσκοπικό δωμάτιο χωρίς μπαλκόνι. Ναι, και αυτοί!

3.3. Το παγωμένο ντους μας ξυπνάει αμέσως, ενώ ο θορυβώδης κλιματισμός και τα τρυπάνια και οι χλοοκοπτικές μηχανές που λειτουργούν όλη μέρα μας βοηθούν να μείνουμε ξύπνιοι, ευχαριστούμε, ευχαριστούμε. Παίρνουμε ένα ταξί και πηγαίνουμε στον καταρράκτη Salto de Jimenoa. Εκεί μας περιμένει η επόμενη ιδυλία! Περπατάμε κατά μήκος του ποταμού, περνάμε από αμέτρητες κρεμαστές γέφυρες μέχρι τον καταρράκτη. Εκτός από εμάς, υπάρχει μόνο μια άλλη ομάδα, η οποία μας εντυπωσιάζει, επειδή σε αυτήν ανήκει μια κομψή κυρία με χρυσά ψηλοτάκουνα παπούτσια. Ο τρόπος με τον οποίο περπατάει πάνω στις κρεμαστές γέφυρες είναι λίγο παράξενος, όπως μπορείτε να φανταστείτε. Δυστυχώς, αποτελώ νόστιμο γεύμα για τα κουνούπια, αλλά το καταλαβαίνω μόνο το βράδυ, όταν τα τσιμπήματα αρχίζουν να με τρώνε. Εδώ μερικές εντυπώσεις.

Συνεχίζεται.